

лата Вишовградъ и мѣстността Гжбене. Гърмейки по настѣпващата потеря, тѣ си пробиватъ пѣтъ и се настаняватъ въ удобни отбранителни позиции. Тукъ всрѣдъ гърмежитѣ пада тежко раненъ въстаникътъ Д р ѣ н о в с к и и не може да се вдигне. Протега умирающъ ржка. Караджата дотърчава до него разтревоженъ отъ злополуката.

— Какво има? Удариха ли те кучетата?

— Моля те, не ми отказвай...

— Какво искашъ? — пита го съчувствено войводата и го гледа съ умилающи очи.

— Ти знаешъ, войводо! Ако си ми братъ, дай ми малко отрова, за да туря край на мжкитѣ си.

Велико изпитание. Какъ леко се тегли куршумъ на врага, но страшна трагедия е да дадешъ отрова на своя войникъ.

— Не бива да ме оставяшъ да бжда гавра на враговетѣ. Сега ще те позная, дали си ми братъ и другаръ, — добавя смъртно ранениятъ, който вижда, че другаритѣ му сж заминали, а само войводата е надвесенъ надъ неговото тѣло, отъ което тече алената му юнашка кръвъ.

— Дай ми, братко!

Христо Н. Македонски<sup>1)</sup>, който описва случката недовършва и спира до тукъ,

---

<sup>1)</sup> Хр. Н. Македонски, Записки. София, 1896 стр. 77.